

LBRIS

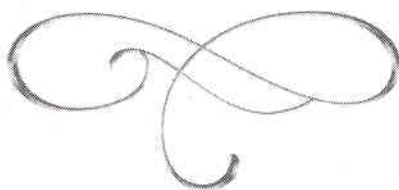
We know
books

HUNTING ADELINE

Cartea a doua din seria-fenomen *Cat and Mouse*

H.D. CARLTON

Traducere din limba engleză și note de
MARIA ILARIA DOSEI

EPICLOVE

LIBRIS

We know
books

PARTEA I

Diamantul

Mirosul. Este primul simț care-mi revine. Mi-aș dori să fi fost Morice altceva pentru că miasma de om împruțit mă copleșește. Duhnește a parfum și a ceva ce seamănă cu întruchiparea răului.

Și-apoi intervine al șaselea simț, îmi susură avertismente, îmi susură să fiu atentă.

Sunt în pericol.

Iar susurul acesta se transformă într-o arie de urlete și de zgomote puternice, năpădindu-mi corpul cu o panică sfâșietoare. Adrenalina crește, abia mă pot controla să rămân cât mai tăcută cu putință.

Deschid ochii cu greu și mă întâmpină un întuneric ca de smoală. Îmi ia un moment să-mi dau seama că sunt legată la ochi.

Apoi, amorțeala în care m-am trezit se evaporă și mi se taie respirația când o durere mistuitoare își face loc la suprafață. Corpul meu e în agonie.

Doamne, așa simți când ești în viață? Că moarte nu poate fi. Mi-aș fi găsit liniștea dacă eram moartă. Și, da, m-am îndrăgostit de un hărțuitor, dar, pe toți dracii, cu el am ajuns la porțile raiului.

Rahat, mi-am câștigat dreptul ăsta.

Îmi storc creierii, încercând să uit de durere și să-mi aduc aminte ce naiba am pățit. Îmi amintesc vag mesajele de la Daya, în care mă ruga să mă duc până la ea. Spaima pe care am simțit-o când nu mi-a răspuns la telefon. Că m-am urcat în mașină, apoi

farurile și că am intrat în panică, cum m-au împins, m-au aruncat și apoi nimic.

Și acum mă aflu aici..., unde, nu știu. Dar nu e un loc sigur, asta e cert.

Doamne, nici nu sunt sigură că mesajele erau de la Daya! A pățit ceva?

Gândul îmi provoacă un nou val de panică. Scenariile devin tot mai puține și evoluează, până când mă cuprinde disperarea din nou. Ar putea fi rănită, ar putea fi în pericol.

Oh, la naiba — *eu* sunt rănită, eu sunt în pericol și habar nu am cum o să scap de aici.

Respirația mi se iuțește, iar inima îmi bate atât de tare că mă doare fizic, atunci când se mi se izbește în piept. Îmi folosesc ultimele puteri să nu fac vreun zgomot.

Unde naiba sunt?

Unde e Zade?

Apoi aud niște voci șoptite, înfundate, înăbușite de zumzetul din urechi. Le aud din ce în ce mai bine. Mă chinui să-mi dau seama ce spun acei oameni, încercând să ignor duduitorile inimii și durerea care mi se umflă în trup ca un balon umplut cu apă.

Cumva, agonia are și ea o voce, și e al naibii de puternică.

— Z o s-o caute, spune încet un bărbat. Dar o să fim în siguranță după ce ajungem la Garrison și scăpăm de dubă. O s-o ducem repede acolo.

Brusc, îmi aduc aminte ceva. Că am fost târâtă afară din mașină, durerea cauzată de cioburile de sticlă, de metalul care îmi mușca din piele. Așa se explică de ce simt că mi-a luat foc spatele.

Am fost răpită — *evident*. Trebuie să fie opera Societății. Zade a zis că m-au luat în vizor și știu că a pus oameni de pază în jurul conacului Parsons. Probabil s-au folosit de Daya ca să mă ademe-nească departe de conac, ceea ce înseamnă că sunt șanse mari ca și ea să fi fost răpită.

La naiba, sunt o dobitoacă!

Nici prin cap nu mi-a trecut că ar putea fi o capcană când Daya nu a răspuns la telefon. Eram așa de hotărâtă să ajung la ea — dacă era rănită? dacă era în pericol? — că nici nu m-am gândit să-l sun pe Zade. Care m-ar fi putut salva și pe mine, dar și pe Daya.

Închid ochii strâns, simțind cum mi se ridică un suspin în gât. O lacrimă îmi alunecă pe obraz, pieptul îmi tremură de efort în vreme ce mă forțez să nu cedez. A fost numai vina mea.

Zade m-a avertizat de nenumărate ori că sunt pe urmele mele, și eu? La prima capcană pe care mi-o întind, cad în plasă.

Ești o dobitoacă, Addie. O mare, mare dobitoacă!

— Tu chiar crezi că o să reușim s-o ținem aici fără s-o găsească? Frate, e vorba de Z, să-mi fut una, îi răspunde alt bărbat.

Are un ușor accent hispanic.

— Noi nu facem decât să le dăm celor din Societate ce au cerut. De cine ți-e mai frică? De ei sau de Z?

La naiba, deci chiar este nenorocita aia de Societate! Bănuiam deja, dar la auzul confirmării simt cum mă năpădește un nou val de neliniște.

Nu știu din ce motiv am sfârșit în rahatul ăsta, dar trebuie să mă scoată din mizeria asta; locul meu nu e aici. De pildă, locul meu este într-o salată cu fructe și legume, plină de sănătate. Nu într-o dubă și printre dubioși care vor să mă transforme în sclavă sexuală.

— Futu-i, aș prefera să nu fiu nevoit să aleg, murmură al doilea bărbat.

Aud un zgomot de palmă care bate pe umărul sau pe spatetele cuiva ca să-l liniștească.

— Din păcate, nu ai de ales, Rio. Nu contează. Fata asta valorează milioane. Am pus mâna pe un diamant. Îți dai seama, frate? Nimeni alta decât iubita lui Z, pe un postament, scoasă la licitație. Ai idee câți dușmani are Z? O să se bată pe ea s-o transforme în jucăria lor. Eu îmi primesc partea de la Max, iar pe tine o să te

recompenseze Societatea, sunt sigur. O să trăim pe picior al dracului de mare.

Și izbucnește într-un râs malefic.

— O să-mi trag o insulă privată după ce primesc banii!

Simt cum mă invadează furia când îl aud pe căcănarul ăla, vorbește despre mine de parcă aș fi deja scoasă la vânzare.

— Cred că idealul tău de lux e diferit de al meu. O să fim nevoiți să ne ascundem și noi, ca ea. Cel puțin câtă vreme Z e încă în viață, răspunde al doilea bărbat — Rio.

Numele lui îmi sună cunoscut și parcă îmi amintesc vag că cineva i-a strigat numele după ce m-au băgat în dubă.

— Nicio grijă, frate! I-o luăm înainte cu ritualul din seara asta și sunt sigur că Societatea îl va elimina pe Z, într-un fel sau altul. Ne vor proteja.

Drept răspuns, primul bărbat primește un pufnet batjocoritor.

Isuse Hristoase, deci chiar am intrat în belea. Lacrimi mi se adună pe la colțurile ochilor și, oricât aș încerca eu, nicio afurisită de înjurătură nu le împiedică să mi se reverse ca niște râuri pe obraji.

Reușesc cu greu să-mi stăpânesc suspinul care amenință să-mi scape din gât.

Respiră adânc, Addie. Ce te-a învățat Zade?

Îmi ia câteva clipe să mă adun. Apoi, vocea lui începe să se facă auzită în mintea mea.

Lasă dovezi și urme pe unde treci.

Strângând din dinți de durere, apuc câteva şuvițe de păr și trag până simt că se desprind. Înțepăturile ascuțite sunt ne semnificative în comparație cu restul durerilor pe care le simt în tot corpul.

Încerc să mă mișc cât mai puțin, cât mai încet. Fiind legată la ochi, nu pot să-mi dau seama dacă mă văd sau nu. Ar fi de ajuns o aruncătură de privire să le atrag atenția.

Scutur din degete până când şuvițele se desprind și cad.

Dar tocmai când îmi duc mâna din nou în păr, dăm peste o groapă în carosabil. Zguduitura mă face să scâncesc.

Deși cei doi nu vorbeau în acel moment, zici că s-a lăsat o tăcere de moarte într-o încăpere plină de oameni.

— Bine ai revenit printre cei vii, scumpo! îmi aruncă în batjocură unul dintre bărbați.

Este primul, cel care mi-a zis „diamant”.

— Unde mă duceți? întreb, cu voce aspră, răgușită.

— Spre noua ta casă, mă rog, temporară, se corectează el. Apoi cine va plăti cel mai bine o să-ți ofere căminul care va deveni al tău pentru totdeauna.

Râde înfundat, de parcă aș fi un câine pe cale să fie adoptat de o familie iubitoare.

— Minunat, îngaim. Se pare că am dat lovitura.

Unul dintre ei râde, deloc amuzat. De data asta pare să fie vorba de Rio.

— Ține-te bine de simțul ăsta al umorului, fetișo. O să ai nevoie acolo unde mergi.

Nu apuc să deschid gura să răspund, că simt o înțepătură în braț, urmată de furnicături fierbinți care mi se răspândesc prin vene.

Trag adânc aer în piept. Este ultima respirație, înainte să se prăvălească din nou întunericul.

— Are semnele vitale instabile, tensiunea în scădere. Trebuie să-i punem o perfuzie.

Mă agit, vocea necunoscută se aude distorsionat dincolo de zbârnâitul din urechi.

Agonia îmi consumă fiecare centimetru al corpului, mă simt ca sub apă, că lupt să ies la suprafață, dar, în același timp, că nu vreau să ajung acolo, pentru că știu că durerea nu va face decât să se intensifice. Sunt învăluită într-un giulgiu de foc, flăcările îmi ling terminațiile nervoase și, cu cât sunt mai aproape de starea de conștiință, cu atât flăcările sunt mai intense.

Simt o înțepătură ușoară în braț, urmată de voci înăbușite venind din direcții diferite.

— Umăr dislocat, traumatism cranian, laceratii pe tot corpul.

Vocea bărbatului se stinge înainte de a-mi ajunge din nou la urechi, tăioasă, un zbieret aspru, care mă străbate pe șira spinării.

— Pe toți dracii, Rio, asta nu e spital, nu am echipamentul de care am nevoie! Ar putea avea hemoragie internă și eu să nu-mi pot da seama.

— Haide, frate, era bine mai devreme, răspunde un altul, cu o notă de îngrijorare în ton, tovarășul lui Rio, cred.

— Bine?! N-am cum să determin ce fel de traume a suferit. S-a lovit la cap, asta se vede. Ar putea avea hemoragie și ar putea muri în câteva secunde. Îmi găsești tu un tomograf?

Nimeni nu spune nimic.

— Bănuiam eu, continuă el.

Întunericul amenință să mă tragă înapoi în adânc. Gem, degete iscoditoare îmi deschid pleoapele. Îmi bagă o lanternă în ochi, dar abia dacă observ.

— Domnișoară, puteți să-mi spuneți unde vă doare?

Lumina este înlocuită de chipul unui bărbat mai în vârstă, care se apleacă deasupra mea. Nu îl văd prea bine, dar disting șuvițe de păr cărunț, o mustață stufoasă și ochi albaștri.

Deschid gura, dar sunt incapabilă să scot vreun sunet.

Isuse, ce mi-au injectat în vene? Habar nu am, dar mă face să mă simt dezorientată și amețită.

— Știu că te doare foarte tare acum, dar am nevoie să îmi spui ce.

Totul. Totul doare.

— Umărul..., îngaim în cele din urmă. Capul.

— Și mai unde? Pieptul? Abdomenul?

— Spatele, suspin, amintindu-mi din nou că m-au scos cu forța din mașină. Îmi simt spatele de parcă ar fi fost tras pe răzătoare.

— Atât? insistă el.

Dau din cap, întrebările lui neîncetate mă obolesc. Mă doare într-un milion de alte locuri, dar mi-am epuizat energia și sunt foarte obosită.

— O să îți fac anestezie și o să am grijă de tine, da?

Preț de o clipă totul se limpezește în jurul meu, iar trăsăturile feței bărbatului sunt acum bine definite. Ca și cele ale celuilalt bărbat, care stă în spatele lui, trecând de pe un picior pe altul, în timp ce ne privește.

Somn ușor, prințesă!

Ochi negri fără fund și un rânjete malefic — Rio. El este cel care m-a scos din mașină. Îmi scapă frânturi din acea conversație, dar știu că mai era ceva. Însă nu pot să gândesc, de la bubuiturile necruțătoare din craniu.

Și tocmai când reușesc să deslușesc unele lucruri, vederea mi se încețoșează din nou și pleoapele devin grele. Nu mă pot împotrivi dorinței profunde de a închide ochii.

Nu vreau să mă împotrivesc. Nu când știu că mă duce departe de durere.

Addie, iubito, vreau să lupti pentru mine, bine? Vreau să supraviețuiești până când ajung la tine.

— Cât de grav e?

Întrebarea mă smulge din puțul în care pluteam în derivă și unde trăiește doar iluzia vocii lui Zade. Nu este real — vocea lui nu este, de fapt, acolo. Dar pare atât de real. Atât de liniștitor, încât mă lupt să rămân unde îl pot auzi.

— Tu cât de grav crezi că e? Ai intrat în ea cu duba și s-a rostogolit pe șosea.

Odată cu răspunsul furios, simt cum o durere surdă îmi pulsează în tot corpul. Aud un oftat, apoi bărbatul mai în vârstă continuă:

— Va rămâne cu cicatrici pe spate, de la cioburile de parbriz. Aveți noroc că nu i s-au infectat rănilor, așa că cicatricile nu vor arăta chiar atât de groaznic.

— Asta îi va scădea valoarea, murmură o voce, prea joasă să-mi dau seama cine a vorbit.

— Taci dracului din gură, o să fii plătit oricum. De ce dracu' îți pasă?

— Știu și eu, poate pentru că greșeala voastră stupidă îmi pune mie viața în pericol? Isuse, Rio, știam că e praf, dar nu *atât de rău*.

Rio dă să spună ceva, dar vocea necunoscută — cea care trebuie să fie a doctorului îl întrerupe.

— Are treizeci de copci la cele două răni mai mari, pentru că a fost târâtă peste metal ascuțit și cioburi de sticlă. Cum să te aștepti ca asta să nu provoace daune permanente? spune el, luând, evident, partea însoțitorului lui Rio.

— Futu-i mama mă-sii, Rio! Îți dai seama că asta înseamnă că pot să pierd o parte din bani, nu? Ți-am cerut să mă ajuți, nu să-mi strici socotelile.

— Cum dracu' voiai s-o scot de-acolo, eh? Să ridic mașina ca Superman, s-o rostogolesc ca s-o scot afară ca un erou? scuipe Rio.

Simt o înțepătură în piept. Asprimea tonului aduce cu sunetul de cui pe sticlă. M-am trezit de prea multe ori de la vocea aia blestemată. Amintindu-mi cu cruzime, de fiecare dată, că am sfârșit într-un coșmar din care încă nu am găsit o cale de ieșire.

— Dacă nu ai fi lovit-o cu mașina atât de tare, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, rahat cu ochi ce ești!

— Iar dacă tu nu *erai* atât de drogat și nu-mi urlai în ureche, atunci ai fi putut să conduci tu, așa cum era plănuir.

— Domnilor, haideți să luăm o pauză. E trează. Îi crește tensiunea arterială.

Respirația mi se oprește, dar nu mă obosesc să mă prefac. Încet, deschid ochii și văd trei bărbați care mă înconjoară și se uită la mine de parcă aș fi un șoarece de laborator într-un experiment.

Un experiment îngrozitor.

Mai întâi privirea mi se îndreaptă spre un bărbat cu ochi ca de smoală. Aproape negri, lipsiți de viață, complet lipsiți de căldură. Tatuajele îi acoperă pielea de culoare, frunzele de laur de o parte și de alta a gâtului sunt primele care-mi atrag atenția. Este îmbrăcat cu o geacă de piele, închisă la fermoar, pe mâini, până la vârful fiecărui deget, este acoperit de linii ondulate de tuș negru, ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, e acoperit de tatuaje din cap până-n picioare. Are trăsături ascuțite, pătrătoase, sprâncene arcuite și groase, și o cicatrice care îi despică părul negru, tuns scurt la spate, dându-i un aspect aproape sălbatic. Ar fi atrăgător dacă nu ar arăta de parcă ar prefera să mă vadă moartă.

Privirea mi se îndreaptă spre bărbatul de lângă el; arată neîngrijit, cu bube pe față, probabil din pricina consumului de droguri. Are părul slinos, încâlcit, iar pe cap poartă o șapcă de baseball cu cozorocul întors la spate. Are pe el un maiou alb, jegos și pantaloni prea mari. Îl recunosc, e celălalt tip care m-a răpit.

În cele din urmă, mă uit la cel de-al treilea bărbat — care presupun că este doctor. Păr cărunt, ochi albaștri, mustață stufoasă și riduri care îi tulbură aspectul de altfel neted al chipului. Are privirea mai blândă, potrivită cu tonul cu care vorbește. Dar e ceva în neregulă la el. O vibrație profundă, ascuțită, care mă bagă în ceață.

Îmi întorc privirea, un fior rece mi se instalează adânc, în măduva oaselor. Durerea surdă, pulsândă, devine din ce în ce mai ascuțită, dar încă nu la fel de intensă ca atunci când m-am trezit în duba aia. Probabil este estompată de analgezicul pe care mi le-au injectat, iar eu nu găsesc puterea să-i rog să-mi dea o doză mai puternică.

Toți mușchii mă dor atât de tare, de zici că mi s-a format o carapace tare în jurul oaselor. Sunt neînchipuit de înțepenită și mă doare totul la orice mișcare.

Respirând printre junghiurile de durere, mă uit în jur. Mă aflu într-o cameră albă și întunecată. E steril pe aici. Nu e curat ca la spital, unde mă așteptam să fiu, dar nici într-o temniță nu mă aflu.

Nu știu de ce mă așteptam la asta.

Pereți albi, murdari, pardoseală din beton și dulapuri din inox aliniat pe toată lungimea pereților din încăperea. Lângă patul de spital se află o masă mare de metal cu un bol și diverse instrumente așezate pe o cârpă însângerată.

Mai multe tipuri de aparate sunt amplasate prin toată camera. Deși nu recunosc mai niciunul, aparatul de lângă mine, care îmi monitorizează semnele vitale, îmi este familiar, ca și perfuzia care îmi intră direct în braț.

Doctorul ia un pahar de plastic de pe masa de lângă patul meu și mi-l întinde.

— Bea încet, spune el.

Tremurând, iau paharul și sorb. Apa rece are efectul cuburilor de gheață pe o arsură. Ușurare dureroasă.

Pături albe, aspre, mă acoperă până la brâu, iar când mă uit în jos, observ că nu am pe mine decât un halat de culoare albastru-deschis.

Și, nu știu de ce, dar asta e partea cea mai rea. Pot vedea pe corpul meu cât de frig este aici.

Observând încotro mi se îndreaptă privirea, doctorul începe să vorbească.

— Îmi cer scuze pentru haine. A trebuit să le tai de pe tine ca să te pot trata corespunzător și să-ți evaluez rănilile.

— Poți să-i mulțumești lui Rio pentru asta, bombăne celălalt tip.

Dar destul de tare cât să-l aud dincolo de frica aproape constantă care-mi curge prin vine odată cu sângele.

— Taci dracului din gură, Rick, replică Rio, și accentul îi devine mai pronunțat de la furie. Sau te omor cu mâna mea și, spre deosebire de prețiosul tău diamant, nimeni nu-ți va simți lipsa.

Asta..., asta este o teroare cum nu am mai simțit vreodată. Nu seamănă deloc cu frica pe care mi-o provoca Zade și, sigur-sigur, nu e nici fiorul ieftin care mă încercă în casele bântuite și la filmele de groază. Asta simte un om când este în belea până la gât.

Monitorul îmi trădează corpul, semnalul sonor se intensifică făcându-l pe doctor să se uite spre el cu îngrijorare.

Abia dacă îmi mai amintesc ce s-a petrecut după ce au intrat cu duba în mașina mea. Cu toate astea, am în minte vag chipul lui Rio deasupra mea după ce m-a scos din mașină. Vedeam cum gura i se mișcă fără să aud ce spune. Cu excepția a câtorva cuvinte.

E timpul să faci nani, prințesă!

— Unde mă aflu? șoptesc și apoi tușesc, să scap de flegma din gât.

— Pe la Ritz-Carlton, prințesă. Tu unde crezi? izbucnește Rio, cu trăsăturile încă crispate de furie.

Rick se uită la el cu o expresie acuzatoare pe fața plină de coșuri, dar, altfel, își ține gura. Se vede că a luat în serios amenințarea lui Rio.

În mod clar, Rio a dat-o în bară și o parte din mine speră să fie ucis pentru asta.

— Numele meu este Dr. Garrison, se prezintă bărbatul cu părul cărunt, pășind deliberat în fața lui Rio.

Înghit, dar nu zic nimic. Dacă nenorocitul se așteaptă să mă prezint la rândul meu ca și cum am fi la un afurisit de interviu, atunci poate să-și bage stâlpul de la perfuzie direct în cur.

— Cum te simți? întrebă el, făcând un pas mai aproape.

Mă foiesc și, înainte de a-i putea spune exact ce simt, el continuă, intuind că urmează să-i dau o replică seacă.

— Bănuiesc că te doare capul. Ți-e greață?

Strâng din buze. Cred că a fost mai bine că nu m-a lăsat să răspund. Gura asta a mea mă va ucide dacă îi dau voie să se dezlănțuie.

N-o să scap cu bine, cum am scăpat cu Zade — deși bănuiesc că sunt subiectivă când spun că „am scăpat cu bine”. Încă de prima dată când mi s-a arătat, deși m-a îngrozit de moarte, am avut tot timpul sentimentul bizar că sunt în siguranță, chiar dacă forțam nota, ca și cum, în adâncul sufletului meu, știam că Zade

nu mă va răni niciodată cu adevărat. Ceea ce are sens abia acum, când a reușit să se strecoare în viața mea.

Tipul este extrem de periculos... pentru toți ceilalți, în afară de mine. Chiar și atunci când a îndreptat spre mine arma încărcată — pe care a folosit-o altfel decât se folosesc armele de obicei.

Bărbații ăștia, în schimb... Nu doar că mi-ar face rău, m-ar și ucide.

— Greață, spun scurt, cu vocea încă răgușită.

Dr. Garrison începe să-și facă de lucru cu perfuzia, înlocuind punga goală de lichid cu una nouă. Sper să fie morfină.

Beau restul de apă din pahar, dar nu ajută prea mult să ostiască uscăciunea permanentă pe care o simt în gât. Nu contează de câte ori îmi ling buzele crăpate, nu reușesc să le umezesc.

— Ai o comoție destul de urâtă. Ceea ce înseamnă că va trebui să te monitorizăm îndeaproape. Vreau să mă asigur că nu vei păți ceva și mai rău.

Le aruncă o privire strâmbă celor doi și am impresia că s-au certat deja pe tema asta.

Gura mi se mișcă pe pilot automat, se deschide, pregătindu-se să-i spună să nu-și piardă timpul — cei doi se vor asigura că trupul meu va suporta multe alte stricăciuni.

— Te provoc, spune Rio tăios, ghicindu-mi intențiile.

Vocea lui este serioasă și amenințătoare și îmi atrage atenția asupra lui.

— Pizda îți va funcționa oricum, chiar dacă ai creierul afectat.

Gura mi se închide brusc și îmi întorc privirea spre doctorul Garrison. Buzele i se strâng într-o linie albă, deloc impresionat de cuvintele pline de cruzime ale lui Rio.

Ține-ți fleanca, Addie. *Abia ce am stabilit asta, cretino.*

— Ai suferit traume grave și, în ciuda a ceea ce spun alții — îi aruncă o privire urâtă lui Rio —, avem nevoie de tine în cea mai bună formă.

LIBRIS | We know books.

Au nevoie de mine în formă ca să le aduc bani. Dar nu îl contrazic, nu când e de partea mea. Să mă vindec înseamnă să-mi adun puterile ca să pot evada.

— Ce zi e azi? Întreb umezindu-mi buzele.

— Chiar ți se pare că are vreo importanță? Iatră Rick. N-ai dreptul să pui întrebări.

Mă abțin din răspuneri să nu-i dau o replică. Buzele îmi tremură de nevoia de a da glas înjurăturilor care-mi stau pe limbă. Dar reușesc să mă abțin.

— Este joi, răspunde, oricum, doctorul Garrison, ignorând privirea amenințătoare a tipului slinos.

Joi...

Au trecut deja cinci zile de la accidentul de mașină.

Zade mă caută, probabil. Mai mult ca sigur și-a ieșit din minți și a luat-o deja razna... Isuse, cred că va omorî o mulțime de oameni. Nu, nu probabil, *cu siguranță* o va face. Și când pe buze începe să mi se formeze un rânjel, îmi dau seama că Zade m-a corupt definitiv și cu adevărat.

— Ce-i așa amuzant? Întreabă Rick.

Îmi lipesc buzele strâns să fac rânjelul să dispară și scutur din cap, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că da, poate că o să mor, dar și ei la fel, toți. Iar sfârșitul lor va fi mult mai urât decât al meu.

În timp ce în mintea mea încep să prindă rădăcini tot felul de fantezii despre prăpădul pe care îl va dezlănțui Zade, pleoapele mi se îngreunează iar oboseala atenuază efectul valului de adrenalină de mai devreme.

Cei trei bărbați mă privesc cu atenție și, în ciuda stării de confuzie și a sfârșelii, îmi dau seama că, indiferent cu ce m-a drogat, nu e vorba de morfină.

Ochii îmi aterizează asupra lui Rio, iar pleoapele mi se închid involuntar înainte de a mai apuca să mă forțez să le deschid. Îl văd cum zâmbește în colțul gurii.

— E timpul să faci nani, prințesă!